

מסרים לכלל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

וידבר ה' אל משה ואל אהרון ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים וגו' (וי-יג')

ציוה עליו לחלוק לו כבוד בדבריהם. (רש"י)

יש להתבונן ולראות עד כמה תורתנו, תורת אמת. למרות שפרעה מכביד את לבו על בני ישראל ועוד מעיז ואומר "מי ה' אשר אשמע בקולו" ומענה את בניי בכל מיני עינויים קשים ומרים. למרות כל זאת מצום הקב"ה לנהוג בו כבוד מלכות, כי מלך הוא. ומכאן, אומר הגרי"ל חיסמן זצ"ל בספרו "אור יהל", אנו למדים עד כמה מדויקת בתכלית הדקדוק מידת העונש לאדם כחוט השערה לא פחות ולא יותר, הנה מענישים את פרעה בעשר מכות, צפרדעים מכרכרים בתוך מעיו, היש לך ביזיון גדול מזה? האם יש כאן כבוד מלכות? וכך בכל המכות ביזיון רודף ביזיון, ורשע זה אינו לומד לקח אדרבה, מתחצף למשה רבינו ואומר לו: "ביום ראותך פני תמות" (שמות י, כח)!! ומשה עונה לו בפשטות: "כן דברת לא אוסיף עוד ראות פניך" (שם י, כט). ומכאן אנו רואים יסוד גדול, עד כמה חשוב בעיני הקב"ה כבוד האדם. שהשכל צריך להיות במידה ובמשקל מה מותר ומה אסור, ואם משה רבינו שעלה השמימה, והוא זה שצריכים לחלוק לו כבוד, בכל אופן הוא מוותר על כבודו והוא מראה לנו דוגמא נפלאה עד כמה הוא יכול למשול ברוחו ולחלוק כבוד למלכות.

אנו לצערנו חושבים עצמנו כאנשים שצריכים לחלוק להם כבוד. גדולתו של האדם יכולה להיראות גם כלפי חוץ, כבוד הזולת זהו ערך שיש עליו ציווי, זו לא חומרה, או טובה שעל פי רצון האדם הוא צריך לעשות לחברו-יש לנהוג בכל אדם בכבוד הראוי לו.

מעשה נפלא הממחיש כיצד מכבדים אדם, מסופר על הרב שלמה זלמן אויערבאך זצוק"ל, מפוסקי דורנו הענקיים שהיה קשור למוסד רפואי גדול בירושלים, בכל ענייני ההלכה שצריכים.

והנה נודע לו שעומדים למנות למנהל ביה"ח רופא בכיר מארה"ב, עוד נודע לו שאותו רופא אינו שומר תורה ומצוות. הרב אויערבאך זצ"ל ביקש מההנהלה לבטל את המינוי. ואולם ההם לא אבו לשמוע. הרב הגיש התפטרותו מבית החולים, וכתב מכתב לאותו ד"ר שלא יגיע ארצה. כשהגיע הד"ר ארצה הזמינו הרב לביתו והתייחד עמו זמן רב. כשגמרו, הרב יצא מחובק עמו וליווהו עד לרכב. בני הבית, שידעו עד כמה נלחם הרב נגד אותו רופא לא יכלו להבין מה קרה לרב, הרי הרב חשש מד"ר זה בגלל אי קיום מצוות ה' ואיך מכבדו בכבוד מלכים שכזה.

שאלוהו והשיב להם: **וכי בגלל התנגדותי למעשיו והשקפתו אני שונאו?! בתור יהודי אני חייב לכבדו ומה שאני נלחם, לא צריך לגרוע בדין של בין אדם לחברו**

(הרב אריה קרן)

פינת ההלכה

מהלכות הטבלת כלים / המשך

לפני שמטבילים את הכלים צריך לברך. 'על טבילת כלי' בכלי אחד או 'על טבילת כלים' משני כלים.

א: בזמן הברכה אוחזים את הכלי ביד ימין, גם כשהמטביל את הכלים שמאלי.

ב: אסור לברך ברכות בשירותים ומקלחת, לכן כשמטבילים את הכלים במקווה מחומם צריך לברך בחוץ לפני שנכנסים למקווה.

ג: כשמטבילים במקווה מיוחד לכלים שאינו מחומם ומחוץ למבנה המקווה מברכים ליד המים סמוך להטבלת הכלי.

ד: אסור לערום לברך. גם אם הוא עוצם עיניו בזמן הברכה.

ה: אסור לברך בפני אדם ערום גם כשהמברך לבוש.

ו: כשמטבילים כמה אנשים כלים, יכול אחד מהם לברך בקול ולכוון להוציא את כולם באותה ברכה, וכולם יטבילו את הכלים על סמך ברכתו של המברך.

ז: אין לדבר מהברכה ועד טבילתו של הכלי האחרון.

ח: מי שדיבר אחרי שהטביל כבר כלי אחד לא צריך לברך פעם נוספת.

'גורמים בריאותיים העלולים לגרום לקשיים/חלק ד'

הילד סובל מחוסר ריכוז? בעיות היפראקטיביות? עצבות? דיכאון? כיום הוכח בצורה חד משמעית שאומגה 3 יעילה ביותר לטיפול בבעיות אלו. היא עשויה להקטין ולמנוע קצרים חשמליים הגורמים להפרעות תפקודיות במוח, כמו אפילפסיה, מגרנות, הפרעות קשב וריכוז, היפראקטיביות וכל סוגי הדיכאונות. האומגה עוזרת ומטפלת בדברים רבים נוספים, אבל לילדים היא הכרחית מאוד בגלל הסיוע בריכוז - גם לילדים בריאים שאינם היפראקטיביים - מומלץ מאוד לקנות אומגה מהצומח ולא מהחי, בגלל המתכות והחומרים הרעילים הנמצאים באומגה המופקת מהחי (כספית, וחומרים אחרים הנמצאים בים). האומגה הצמחית היא טבעית, נקייה מרעלים, ללא תופעות לוואי לא נעימות ומועילה מאוד. אגב היא חיונית לכל אדם. נסו ותצליחו.

שבת שלום, שושנה

סיפור לשבת

חכם עדיף מנביא

חכמתו של רבי יהונתן אייבשיץ היתה מפרסמת. שנינותו, חדות מחשבתו ופקחותו הביאו לכך, שאפילו מלך אוסטריה בקש את קרבתו כדי להמליך בדעתו הצלולה. העבדה שרב יהודי זכה למעמד כה רם, לא נשארה חן בעיני אנשי החצר, שדאגו להמעית מערכו בעיני המלך. כמעט תמיד היה מישהו פולט איזושהי מלת זלזול ברב. כך נולד רעיון המבחן. יום אחד עמד המלך לצאת למסע-ציד. שונאיו של הרבי אמרו למלך, שאם אמנם יועצו היהודי חכם, יוכל לחזות באיזה שער משערי העיר יכנס המלך העירה בשובו ממסעו. המזמה הצליחה, והרעיון מצא חן בעיני המלך. "אני עומד לצאת מהעיר", הודיע המלך לרבי. "אולי תוכל, בחכמתך, לומר לי באיזה שער אכנס אליה בשובי? פיזוע לך, קבועים בחומת העיר שני שערים, אחד גדול ואחד קטן - באיזה מהם אבחר?" "יכול אני לומר כיצד תכנס לעיר", השיב הרב, "אולם אם אמר לך זאת עכשו, תוכל לעשות את ההפך כדי להראות לי שלא צדקתי. אם-כן נעשה כך: אני אכתב את דעתי על דף ניר, שאותו נסור במעטפה חתומה. מעטפה זו תפתח רק בשוּבך לארמון. או-אז נדע אם צדקתי אם לאו". רבי יהונתן כתב פתק והטמינו במעטפה סגורה שנחתמה והנחה במקום שמור. המלך נפרד מיועצו ויצא לדרך. בדרך חזרה נסה לכוון לצורת חשיבתו של רבי יהונתן: ראוי למלך שיכנס בשער הגדול והראשי של העיר; ואולי בשל העמס והדחק בדרך המלך ראוי לו להכנס דוקא בשער הקטן, כדי לא לשבש את התנועה בדרך הראשית של העיר. הרעיון להכנס בשער הקטן מצא חן בעיניו, אך מיד עלה בדעתו, שהרב חשב על אפשרות זו, אם-כן, כדאי יותר מהשער הגדול. לפתע צצה הברקה במוחו. הוא יצרים על היהודי! הוא לא יכנס לא בשער הגדול ולא בשער הקטן. הוא יכנס העירה דרך החומה! עבדים חרוצים הורצו, ופרצו בחומה פתח למעבר המלך. לא היתה זו דרך סלולה, אך היא נעמה למלך מאוד. הנה-כי-כן, חשב, הוא הערים על החכם המפלג...

עם בואו לארמון זמן אליו המלך את רבי יהונתן ואת שריו, כשהוא מהרהר בנצחון הצפוי לו, פתח את המעטפה החתומה. עיני הנוכחים ננעצו ברבי יהונתן, שנשאר שלו, ואפילו העלה חיוך קל על שפתיו. המזכיר פרש את הדף וקרא: "חכמינו אומרים: מלך פורץ גדר לעשות לו דרך ואין מוחים בידו" (פסחים קי, ב. ועוד). התדהמה היתה עצומה. המלך לא הסתיר את השתוממותו נכח קליעתו המצלחת של הרב. "כיצד ידעת?", מלמלו שפתיו....

"יודע אני שאין מי שיעצר בעד המלך מלהגשים את חפצו", ענה רבי יהונתן בנחותא. "ידעתי גם-כן שהמלך ישתדל לחבל תחבולות כדי להפריד את דברי. לא נותר לי אלא להסתמך על דברי חכמינו, שנובעים ממקור התורה, שהיא החכמה האמתית והנצחית..."

המלך קם ממקומו בהתרגשות וחבק את הרב היהודי באהבה. "מעשה תהיה יועצי האישי והבכיר ביותר", קרא באזני כל הנוכחים, ופניהם של שונאי רבי יהונתן חפו.

מתוך עיתון "תורתך שעשועי"